

Arrest

nr. 271 955 van 27 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat J. HARDY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 april 2021 België binnen en verzoekt op 28 april 2021 om internationale bescherming. Op 25 oktober 2021 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt internationale bescherming geweigerd. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Abasja. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

U werkte in Georgië als vrachtwagenchauffeur. In november 2017 kocht u uw eigen vrachtwagen voor 27000 dollar en ging u aan de slag als zelfstandige. Om uw investering te betalen leende u 10000 dollar van de bank en 17000 dollar van drie privépersonen; G.K., L.K. en M.D. In september 2018 had u een ongeval met uw vrachtwagen. U reed te snel en moest remmen voor een auto die voor u invoegde. U begon te slippen, ging over kop en raakte ook de wagen voor u. Uw vrachtwagen was onherstelbaar beschadigd en u was niet verzekerd. U verkocht de onderdelen van uw vrachtwagen en ging weer voor een baas rijden. Met uw loon als chauffeur had u het moeilijk uw schulden terug te betalen en de interesten stapelden zich op. Begin 2019 stopte u met uw aflossingen maar u betaalde nog af en toe een beetje om hen af te houden.

In het najaar van 2020 schakelden uw schuldeisers de criminele autoriteiten in. U werd gesommeerd om op 5 november 2020 op gesprek te komen met T.G. in Poti. Uw schuldeisers waren ook aanwezig. Er werd u uitgelegd dat u in totaal 27000 dollar moest terugbetalen en dat u hiervoor 4 maanden tijd kreeg. Ze bedreigden u en sloegen u. U vreesde dat u deze deadline niet zou halen. Eind januari 2021 dook u onder, in een werf van uw neef in Martvili. Daar bleef u tot uw vertrek uit Georgië in mei 2021.

Op 6 april 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 december 2020 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

U vreest bij terugkeer naar Georgië gestraft te worden door uw schuldeisers (p.10). Omwille van een verkeersongeval met uw vrachtwagen kwam u in de problemen met uw schuldeisers, die uiteindelijk de criminele autoriteiten inschakelden. U geeft zelf aan dat als u uw schulden afbetaalt, ze u met rust zullen laten (p.10). De door u ingeroepen problemen zijn van louter gemeenrechtelijke aard en hebben als zodanig geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u door uw schuldeisers wordt geviséerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. U verklaarde trouwens uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten van uw land van herkomst (p.9).

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van de problemen met uw schuldeisers, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u problemen kende met de criminele autoriteiten. U schetst geen helder en eenduidig beeld van uw financiële problemen en de gevolgen daarvan. Bij DVZ verklaarde u dat u eind 2020 stopte met uw rente te betalen en sindsdien bedreigd werd door uw schuldeisers (vragenlijst), u zei niets over de criminele autoriteiten. Bij het CGVS verklaarde u begin

2019 gestopt te zijn met uw lening af te betalen, in november 2020 zouden uw schuldeisers de criminele autoriteiten ingeschakeld hebben (p.8). Volgens u slaagde u erin uw schuldeisers aan de lijn te houden door hen af en toen te een beetje te betalen (p.8). Vervolgens zouden de criminele autoriteiten ingeschakeld zijn. U moest bij hen op gesprek komen, waar u geslagen en bedreigd werd en een uiterste deadline voor betaling opgelegd kreeg (p.8). Dit komt helemaal niet overeen met wat u bij DVZ verklaarde, namelijk dat u telefonisch bedreigd werd en dat u uw schuldeisers enkele keren tegenkwam (vragenlijst CGVS). U zei bij DVZ niets over de criminele autoriteiten of over de problemen van uw zoon met uw schuldeisers. Gezien de inconsistentie van uw verklaringen kan er geen geloof gehecht worden aan de betrokkenheid van de criminele autoriteiten bij uw relaas.

Wat betreft uw financiële problemen slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u geen beroep kon doen op bescherming van de Georgische autoriteiten tegen uw schuldeisers.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie en de autoriteiten hebben een strategisch plan uitgerold om voor de toekomst zo hoog mogelijke garanties in te bouwen. Er kan worden gesteld dat sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang is geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Heel wat structurele initiatieven zijn reeds genomen, die in de praktijk gezorgd hebben voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. In het algemeen kan gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier niet in.

U verklaart dat u niet naar de politie gegaan bent uit schrik dat de criminelen uw gezin iets zouden aandoen als u ze zou aangeven (p.9). Deze vrees is louter op vermoedens gebaseerd en hieruit kan niet volgen dat u geen toegang had tot bescherming. U heeft zelf nooit problemen gehad met de Georgische politie (p.9). U maakt niet aannemelijk dat er voor u en uw gezin geen bescherming van de autoriteiten voorhanden was.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs staven louter uw identiteit en afkomst uit Georgië, dewelke niet betwist wordt door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 57/6/1, § 2, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*. Tevens meent hij dat er sprake is van een appreciatiefout.

Na een theoretisch betoog en een samenvatting van de weigeringsmotieven, vat verzoeker zijn asielmotieven samen. Hij stelt zijn schuldeisers te meer te vrezen omwille van hun toebehoren tot de Georgische maffia. Verder werpt hij op dat ze des te gretiger zijn om hem te vervolgen, omdat de rente, die hij hun verschuldigd is, door zijn afwezigheid blijft stijgen. Tot slot wenst verzoeker de actualiteit van zijn vrees te benadrukken, nu hij onlangs van zijn familieleden vernam dat de schuldeisers nog steeds op zoek naar hem zijn.

Vervolgens stelt verzoeker dat zijn aanvraag niet valt binnen de werkingssfeer van het Verdrag van Genève en dat hij daarom in hoofdorde de subsidiaire bescherming vraagt. Hij geeft aan een reëel risico op ernstige schade te lopen indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden, meer bepaald ontvoering, mishandeling, moord (artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet).

Wat het verband tussen zijn schuldeisers en de *“criminele autoriteiten”* betreft, wenst verzoeker een misverstand recht te zetten. Volgens hem maakt de verwerende partij een onderscheid tussen de schuldeisers en de criminele autoriteiten, terwijl de schuldeisers tot de criminele autoriteiten, de maffia, behoren en dit dus geen verschillende vervolgingsactoren zijn. Het feit dat de schuldeisers met wie hij afgesproken had soms andere leden van de maffia naar hem toestuurden, verandert daar niets aan. Op pagina 8 van de notities van het persoonlijk onderhoud staat te lezen dat verzoeker verklaart dat zijn schuldeisers aanwezig waren toen hij door T.G., de leider van de maffia, in elkaar werd geslagen.

Verzoeker kan zich vervolgens niet vinden in het verwijt in de bestreden beslissing dat hij geen helder en eenduidig beeld van zijn financiële problemen en de gevolgen daarvan kan geven. Verzoeker ontkent vooreerst dat er sprake is van een chronologische inconsistentie en poneert dat zijn verklaringen geloofwaardig en consistent zijn. Hij bevestigt dat hij begin 2019 gestopt is met het betalen van de rente en dat zijn schuldeisers in november andere mensen van de maffia (en dus van hun groep) hebben ingeschakeld om verzoeker te bedreigen. Hij kon enkele maanden alleen de rente betalen, niet de hoofdsom zelf. Hij was immers niet in staat om zowel de schuld als de rente op de schuld terug te betalen, waardoor hij eerst de vervallen rente probeerde terug te betalen, welke minder was dan de oorspronkelijke schuld zelf. Toen het coronavirus uitbrak, kon hij noch het bedrag van de oorspronkelijke schuld, noch de rente meer betalen in november 2020. Aangaande de tegenstrijdigheid met betrekking tot de bedreigingen van zijn schuldeisers en zijn fysieke aanval door de maffia, bevestigt verzoeker dat hij inderdaad eerst via de telefoon werd bedreigd, door zijn schuldeisers zelf, waarbij zij eisten dat hij zijn schulden zou betalen. Aanvankelijk wist hij hen op afstand te houden door soms kleine bedragen te betalen en te beloven dat hij zou betalen, zonder dat hij erin slaagde uit de problemen te komen. Toen zijn schuldeisers vaststelden dat hij met zijn betalingen zijn beloften niet nakwam, besloten ze er nog een schepje bovenop te doen door leden van de maffiabende te sturen om hem fysiek te bedreigen en te slaan. Op dat moment ontving hij een uiterste termijn voor betaling. Inzake de bemerking dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de problemen van zijn zoon met de schuldeisers, werpt verzoeker op dat de vragenlijst vaak beknopt wordt gehouden en dat verzoekers om internationale bescherming niet altijd de gelegenheid hebben om hun vrees voor vervolging uitvoerig toe te lichten. De vragenlijst is in de eerste plaats bedoeld om een overzicht te geven van de vrees voor vervolging. Dit doet volgens verzoeker dan ook niets af aan zijn verklaringen, temeer daar hem tijdens het eerste onderhoud geen vragen over dit onderwerp zijn gesteld. Hij heeft vervolgens daaromtrent overtuigende verklaringen afgelegd bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

Waar de verwerende partij hem verwijt dat hij niet naar de politie is gegaan, geeft verzoeker aan dat geen rekening wordt gehouden met de druk die op hem was uitgeoefend omdat hij vreesde dat zijn gezin in te groot gevaar zou verkeren indien hij de criminele autoriteiten zou aangeven. Verder kan verzoeker de stelling van de verwerende partij, dat sinds de politieke omwenteling, men kan spreken van een *“effectieve bescherming”* door de Georgische autoriteiten, niet volgen. Integendeel, hij is van mening dat niets waarborgt dat hij door de autoriteiten zou worden beschermd. Volgens de algemene informatie is deze bescherming niet gewaarborgd door de autoriteiten die te kampen hebben met ernstige corruptieproblemen. Hij verwijst naar passages uit de COI Focus Georgië, *Algemene situatie d.d. 24 november 2020*, zoals gevoegd bij het administratief dossier, en duidt op het gebrek tot op

heden aan vooruitgang wat betreft corruptiebestrijding. Verder is de rechterlijke macht, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, niet te beschouwen als een “*onafhankelijke*” instantie. Verzoeker verwijst naar twee Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 2018, waarin werd vastgesteld dat de bescherming van de Georgische autoriteiten niet als doeltreffend kan worden beschouwd vanwege de hoge graad van corruptie, zeker tegen leden van de maffia. Volgens verzoeker staan de maffialeden dicht bij de politie; sommige leden werken zelfs bij de politie, waardoor de risico's voor verzoeker nog groter worden. Verzoeker wist dat hij, indien hij een klacht tegen de maffia indiende, direct zou worden gedood, gezien de banden tussen de politie en de maffia. Verzoeker had dus goede redenen om bang te zijn om naar de politie te stappen. Hij vervolgt, opnieuw onder verwijzing naar de zich in het administratief dossier bevindende COI Focus, dat de meeste van de Georgische onderdanen trouwens geen vertrouwen hebben in de autoriteiten vanwege de omvang van de corruptie en het gebrek aan doeltreffendheid bij de bestrijding ervan. Hij stelt voldoende informatie te hebben gegeven over de criminele groep van de maffia, met de naam van de leider en de namen van zijn schuldeisers, opdat het commissariaat-generaal het dossier kan onderzoeken.

Verzoeker besluit aldus ernstige schade te riskeren in geval van terugkeer en niet op de bescherming van zijn nationale autoriteiten te kunnen rekenen.

2.1.2. Op basis van het voorgaande vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stavingstukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt op generlei wijze hoe de artikelen 48/3, 48/7 en 48/9 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze artikelen niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 oktober 2021 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een*

versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Georgië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst en tevens figureert in de *update* van 14 januari 2022 (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.4. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.5. Volgens zijn verklaringen vreest verzoeker bij terugkeer naar Georgië gestraft te worden door zijn schuldeisers voor zijn onbetaalde schulden, temeer omwille van hun behoren tot de Georgische maffia.

Blijkens de bestreden beslissing zijn (i) de door verzoeker ingeroepen problemen van louter gemeenrechtelijke aard en hebben zij alsnog geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij door zijn schuldeisers wordt gevisieerd of bedreigd omwille van zijn ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat hij om één dezer redenen uitgesloten is van bescherming door de autoriteiten van zijn land van herkomst. Verzoeker verklaarde overigens uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gehad met de Georgische autoriteiten. Evenmin (ii) zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker, omwille van de problemen met zijn schuldeisers, een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Gezien de inconsistentie van zijn verklaringen met betrekking tot

de problemen die hij kende met de criminele autoriteiten, kan er (iii) geen geloof gehecht worden aan de betrokkenheid van de criminele autoriteiten bij zijn relaas. Wat betreft zijn financiële problemen (iv), slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij geen beroep kon doen op bescherming van de Georgische autoriteiten tegen zijn schuldeisers. Verzoeker verklaart niet naar de politie te zijn gegaan uit schrik dat de criminelen zijn gezin iets zouden aandoen als hij ze zou aangeven. Deze vrees is louter gebaseerd op vermoedens en hieruit kan niet volgen dat hij geen toegang had tot bescherming. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er voor hem en zijn gezin geen bescherming van de Georgische autoriteiten aanwezig was. De voorgelegde documenten (v) staven louter verzoekers identiteit en afkomst uit Georgië, wat niet betwist wordt door de verwerende partij.

Uit wat volgt blijkt dat verzoeker er niet in slaagt voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in de hoger weergegeven argumentatie hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van het vluchtrelaas en van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van blote beweringen en vergoelijkningen en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de commissaris-generaal die duidelijk steun vinden in het administratief dossier, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

2.3.6. Uit het verzoekschrift komt uitdrukkelijk naar voor dat verzoeker zelf aangeeft dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de werkingssfeer van het Verdrag van Genève valt en dat hij daarom, in hoofdorde, de subsidiaire bescherming vraagt.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze voor recht als volgt overweegt:

“Omwille van een verkeersongeval met uw vrachtwagen kwam u in de problemen met uw schuldeisers, die uiteindelijk de criminele autoriteiten inschakelden. U geeft zelf aan dat als u uw schulden afbetaalt, ze u met rust zullen laten (p.10). De door u ingeroepen problemen zijn van louter gemeenrechtelijke aard en hebben als zodanig geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u door uw schuldeisers wordt geviseerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. U verklaarde trouwens uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten van uw land van herkomst (p.9).”

Deze overweging is pertinent, terecht en draagkrachtig en wordt, gezien verzoeker deze volledig ongemoeid laat en in het verzoekschrift zelfs (impliciet) bijtreedt, door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7. Luidens het verzoekschrift zou verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade, meer bepaald ontvoering, mishandeling, moord (artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet). Echter, zoals uit de bestreden beslissing genoegzaam en afdoende blijkt en door de Raad wordt bijgetreden, zijn er *in casu* geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker, omwille van de problemen met zijn schuldeisers, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.8. Vooreerst slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij problemen kende met de criminele autoriteiten en hij schetst geen helder en eenduidig beeld van zijn financiële problemen en de gevolgen daarvan. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald kan er, gelet op de inconsistentie van verzoekers verklaringen, geen geloof gehecht worden aan de betrokkenheid van de criminele autoriteiten bij zijn relaas. Daargelaten de vraag of de schuldeisers en de criminele autoriteiten al dan niet dezelfde vervolgingsactor, met name de maffia, zijn, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er wel degelijk sprake is van inconsistenties. Zo is er ten eerste de chronologische inconsistentie tussen zijn opeenvolgende verklaringen voor wat betreft de periode waarin hij gestopt was met het betalen van zijn schuldeisers. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij eind 2020 stopte met zijn rente te betalen, dat hij sindsdien door zijn schuldeisers telefonisch bedreigd werd en dat hij zijn schuldeisers enkele keren tegenkwam (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5). Hij maakte toen nergens melding van “*criminele autoriteiten*”. Bij het commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij begin 2019 gestopt was zijn schuldeisers te betalen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7) en dat de schuldeisers in november 2020 de criminele autoriteiten ingeschakeld hebben, bij wie verzoeker op gesprek moest komen, waar hij geslagen en bedreigd werd en waar hij een uiterste *deadline* voor betaling kreeg opgelegd (notities, p. 8). Deze versie van de feiten strookt geenszins met

wat verzoeker eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde. Bovendien blijkt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets zei over de criminele autoriteiten, noch over de problemen die zijn zoon kende met de schuldeisers.

Door in het verzoekschrift te volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd bij het commissariaat-generaal, meer bepaald dat hij begin 2019 gestopt was met betalen en dat zijn schuldeisers in november (2020) andere mensen van de mafia, dus van hun groep, hebben ingeschakeld om hem te bedreigen, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de chronologische inconsistentie tussen zijn opeenvolgende verklaringen, die pertinent en terecht is en die steun vindt in het administratief dossier. Met de *post factum* vergoelijking en in wezen herneming van de eerdere verklaring dat hij enkele maanden alleen de rente kon betalen en dat hij omwille van de coronacrisis in november 2020 noch de rente, noch de oorspronkelijk schuld kon betalen, doet verzoeker hieraan geenszins afbreuk en vermag hij niet te verklaren waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aangaf dat hij eind 2020 stopte met het betalen van “rente”.

Waar verzoeker in het verzoekschrift thans aangeeft dat hij inderdaad eerst via de telefoon werd bedreigd, door de schuldeisers zelf, die hij aanvankelijk op afstand kon houden door soms kleine bedragen te betalen, maar dat, toen de schuldeisers vaststelden dat hij met zijn betalingen zijn belofte niet na kwam, deze besloten om leden van de maffiabende te sturen om hem fysiek te bedreigen en te slaan, komt dit neer op een bijstelling en op elkaar afstemming van de opeenvolgende verklaringen om zo ten onrechte de pertinente, terechte en in het administratief steun vindende inconsistentie in verband met de aard van de bedreigingen, te trachten te weerleggen. Vaststelling blijft dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel aangaf telefonisch bedreigd te zijn door de schuldeisers en dat hij hen enkele keren is “tegengekomen” maar dat hij daar geen melding maakte van inzet van (andere leden van) de mafia of van een persoonlijk treffen tijdens hetwelk hij met geweld werd bedreigd. Deze inconsistentie heeft betrekking op een essentieel element in het relaas en raakt bijgevolg de kern van het asielrelaas dat verzoeker ten berde brengt. Verzoeker maakt tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag van de “*criminele autoriteiten*”, waarnaar hij bij het commissariaat-generaal dan weer veelvuldig verwijst. Overigens blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens aangaf dat ook zijn zoon problemen kende met de schuldeisers, waar hij dit bij het commissariaat-generaal expliciet en uitdrukkelijk aangaf (notities persoonlijk onderhoud, p. 5 en 9). Waar verzoeker in het verzoekschrift ter verschoning voor dit niet vermelden opwerpt dat de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak beknopt wordt gehouden, in de eerste plaats bedoeld om een overzicht van de vrees voor vervolging te geven, dat een verzoeker niet altijd de gelegenheid heeft om er zijn vrees voor vervolging uitvoerig toe te lichten en dat hem over het betreffende onderwerp geen vragen werden gesteld, merkt de Raad op dat dit deze en ook de overige manifeste inconsistenties tussen zijn opeenvolgende verklaringen niet vermag te verklaren. Immers, dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort(er) is, kan, in zoverre dit nog enigszins zou kunnen verklaren waarom verzoeker aldaar bepaalde, niet-essentiële feiten onvermeld zou hebben gelaten, geenszins een verklaring bieden voor het gegeven dat hij aldaar verklaringen aflegde die met zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal manifest in strijd zijn, zoals hiervoor genoegzaam is gebleken. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal dermate inconsistente verklaringen aflegde omtrent kernelementen in zijn relaas. Dat verzoeker de bedreigingen die zijn zoon door de schuldeisers ontving niet vermeldde, terwijl dit nochtans een essentieel element van het asielrelaas uitmaakt, komt niet aannemelijk voor. De bemerking dat hem hierover geen specifieke vragen werden gesteld en dat hij vervolgens daarover overtuigende verklaringen bij het commissariaat-generaal heeft afgelegd, kan geen verschoning bieden voor het, van zodra hij daartoe de kans had, niet vermelden van dit kernelement, dat geenszins een detail betreft en waarvan mag worden verwacht dat verzoeker hierover voor de verschillende asielinstanties eenduidige verklaringen zou afleggen, *quod non*. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat, bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, verzoeker ondubbelzinnig en uitdrukkelijk aangaf dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was. Uit het administratief

dossier blijkt verder ook dat verzoeker het aan hem voorgelezen verslag ondertekende, waardoor hij zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan.

2.3.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij geen beroep kon doen op bescherming van de Georgische autoriteiten tegen zijn schuldeisers. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie en de autoriteiten hebben een strategisch plan uitgerold om voor de toekomst zo hoog mogelijke garanties in te bouwen. Er kan worden gesteld dat sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang is geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Heel wat structurele initiatieven zijn reeds genomen, die in de praktijk gezorgd hebben voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. In het algemeen kan gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier niet in.

U verklaart dat u niet naar de politie gegaan bent uit schrik dat de criminelen uw gezin iets zouden aandoen als u ze zou aangeven (p.9). Deze vrees is louter op vermoedens gebaseerd en hieruit kan niet volgen dat u geen toegang had tot bescherming. U heeft zelf nooit problemen gehad met de Georgische politie (p.9). U maakt niet aannemelijk dat er voor u en uw gezin geen bescherming van de autoriteiten voorhanden was.”

Uit de bij het administratief gevoegde COI Focus volgt dat de Georgische autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen en aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden, waardoor aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden. Het voorgaande vindt bevestiging in het feit op zich dat Georgië werd opgenomen op de lijst van veilige landen. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het *non-refoulement* beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat men sinds de politieke omwenteling in Georgië kan spreken van een effectieve bescherming door de autoriteiten, werpt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing. Immers, in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er *“sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang wordt geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming”*. De Raad volgt de commissaris-generaal voorts dat in het algemeen gesteld kan worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties. Het is dan ook aan verzoeker om aannemelijk te maken dat er voor hem en zijn gezin geen bescherming van de autoriteiten voorhanden is. Verzoeker blijft hier echter manifest in gebreke. Dat hij niet naar de politie is gegaan

omdat hij vreesde dat dit zijn gezin in groot gevaar zou brengen, is een loutere herhaling van de eerder afgelegde verklaringen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9) en die in de bestreden beslissing reeds tegemoet zijn gekomen. Dat uit de betreffende COI Focus blijkt dat er tot op heden een gebrek is aan vooruitgang wat corruptiebestrijding betreft en dat de rechterlijke macht niet onafhankelijk is, toont niet aan dat verzoeker niet zou hebben kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten, waar hij zelfs nooit beroep op deed. Met de verwijzing naar twee Franstalige arresten van de Raad uit 2018, waarin werd vastgesteld dat de bescherming van de Georgische autoriteiten niet als doeltreffend wordt beschouwd, vanwege de hoge graad van corruptie, zeker tegen de leden van de maffia, kan verzoeker geen afbreuk doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Waar verzoeker verder aanhaalt dat de maffialeden dicht bij de politie staan, dat sommige leden zelfs bij de politie werken en dat hij wist dat indien hij klacht zou indienen hij direct zou worden gedood, gezien de banden tussen de politie en de maffia, merkt de Raad op dat dit louter blote beweringen en vermoedens zijn, die geenszins gestaafd worden door enig begin van bewijs en bovendien in sterke mate ontkracht worden nu genoegzaam is komen vast staan dat verzoeker zijn beweerdde problemen omwille van zijn schulden niet aannemelijk heeft weten te maken. Met het algemeen betoog dat de meeste van de Georgische onderdanen geen vertrouwen in de autoriteiten hebben vanwege de omvang van de corruptie en het gebrek aan doeltreffendheid bij de bestrijding ervan, slaagt verzoeker er allerminst aan te tonen dat in zijn concrete geval geen overheidsbescherming voorhanden was. Verzoeker gaf overigens bij het commissariaat-generaal zelf aan nooit problemen te hebben gehad met de Georgische politie (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Waar verzoeker tenslotte opwerpt dat hij, met het geven van de naam van de leider en de namen van de schuldeisers, voldoende informatie heeft gegeven over de criminele groep van de maffia opdat het commissariaat-generaal het dossier kan onderzoeken, bemerkt de Raad dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf, de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad wijst er tot slot nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoeker maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel niet aannemelijk dat er voor hem en zijn gezin geen bescherming van de Georgische autoriteiten voorhanden was.

2.3.10. De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoeker deze niet op dienstige wijze weerlegt of betwist, door de Raad overgenomen.

2.3.11. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan het relaas van verzoeker niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.12. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten, en dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de kans kreeg om de

redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit in aanwezigheid van zijn advocaat en met behulp van een tolk die het Georgisch machtig is. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de verwerende partij door de Raad geen appreciatiefout kan worden ontwaard.

2.3.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.3.16. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS